

е допирала вънкашната частъ на пламъка, книгата е нагорѣла, а въ срѣдата — не.

Стотици години въ тъмнина. Следъ изна-мѣрване на факлитѣ, масленитѣ лампи и свѣщитѣ, хората дълго време не могли да измислятъ нѣщо по-добро. А причината за това е много проста. За да се изнамѣри по-добра маслена лампа, трѣбвало да се знае, какво става съ маслото, когато гори. А това никой не знаелъ тогава.

Сега всѣки ученикъ знае, че за горенето е нуженъ чистъ въздухъ. Ако залепимъ восъчна свѣщъ на тель и я пустнемъ въ единъ бурканъ (или въ обикновено гърне), като го захлупимъ съ дъсчица, свѣщъта най-напредъ ще гори, но следъ нѣколко секунди ще почне да мъжди и и най-сетне ще угасне. Да извадимъ свѣщъта, да я запалимъ и пакъ да я пуснемъ въ сжщия бурканъ; сега тя изведнажъ ще угасне. Въ гърнето, както и по-преди, има въздухъ, но въ тоя въздухъ нѣщо липсва, което е необходимо за горението.

Това „нѣщо“, което е съставна частъ на въздуха, е к и с л о р о д ъ. Когато свѣщъта гори, кислородътъ се изразходва, изчезва. Но ние виждаме, че и свѣщъта постепенно изчезва, изгаря. Какво е това тайнствено изчезване?

Работата е, че намъ само ни се струва, че свѣщъта изчезва като гори. Дръжте надъ пламъка на свѣщъта суха и студена чаша. Следъ малко ще видите, че чашата отвжтре ще се покрие съ капчици отъ вода. Ще рече, че при горението на свѣщъта се образува вода. Но освенъ водата, която виждаме, се образува още и едно въздухо-образно тѣло, което се казва в ж т л е д в у о к и с ъ, което не виждаме, както не виждаме и въздуха.